



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Horákové a soudkyň JUDr. Markéty Čermínové a Mgr. Lucie Králové v právní věci žalobkyně: H. Š. nar. bytem zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 15.000,- Kč, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. června 2012, č.j. 12 C 11/2012-23

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně rozhodl tak, že zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala konstatování, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. došlo k průtahům v řízení, čímž bylo porušeno právo žalobkyně podle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na vyřízení věci v přiměřené lhůtě (výrok I.), rovněž pak zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení částky 15 000,- Kč (výrok II.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Takto soud rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala jednak shora uvedeného určení a jednak odškodnění ve výši shora uvedené s tím podstatným odůvodněním, že se jedná o nemajetkovou újmu, jež jí vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení vedeného u Městského soudu v Praze (dále jen „MS“) pod sp.zn. s tím, že řízení bylo zahájeno 17.9.2009 žalobou žalobkyně podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „KS“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, následně byla věc postoupena MS, 5.1.2011 zaslala žalobkyně stížnost na průtahy

v řízení předsedovi MS, 7.6.2011 zaslala žalobkyně další stížnost na průtahy v řízení. Žalobkyně podáním z 18.7.2011 uplatnila dne 28.7.2011 svůj nárok u žalované, ta odmítla žalobkyni odškodnit s tím, že k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo, když celková doba řízení v trvání dvou let a jednoho měsíce je přiměřenou, s čímž žalobkyně nesouhlasí, když šlo o věc skutkově jednoduchou, pro žalobkyni bylo řízení významné, neboť se domáhala zpřístupnění vchodu do svého domu a vjezdu do garáže, tolerovatelnou dobou by byl jeden rok.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když učinila nesporným, že žalobkyně u ní uplatnila 28.7.2011 žádost z 18.7.2011 nárok na poskytnutí zadostiučinění za nepřiměřenou délku namítaného řízení ve výši 30.000,- Kč, žádosti žalovaná stanoviskem z 5.12.2011 nevyhověla, když v namítaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu. Řízení trvalo 2 roky a 1 měsíc. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Soud“) dovozovala, že za situace tolerovatelnosti ojedinělého průtahy není celková doba řízení nepřiměřená.

Soud postupoval podle ust. § 115a o.s.ř. když účastníci proti rozhodnutí věci bez nařízení jednání neměli námitek, resp. s tímto procesním postupem vyslovili souhlas.

Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, že namítané řízení bylo zahájeno žalobkyní 17.9.2009 její žalobou podanou u KS proti Krajskému úřadu Středočeského kraje, (dále jen „žalovaný“), usnesením KS ze dne 23.9.2009 v právní moci 30.9.2009 byla věc postoupena MS jako soudu místně příslušnému, jemu spis zaslán 12.10.2009. Referátem ze 3.11.2009 byla žalovanému zaslána žaloba s výzvou k vyjádření ve lhůtě dvou měsíců a vyžadován správní spis. Referátem ze 16.3.2010 byl žalovaný urgován, žalovaný se k žalobě vyjádřil dne 6.4.2010 a zaslal správní spis, toto vyjádření bylo zasláno žalobkyni 7.5.2010, ta se vyjádřila 20.7.2010, její podání zasláno žalovanému 15.12.2010. Referátem z 15.6.2011 byly vyrozuměny o probíhajícím řízení zúčastněné osoby, které 29.6.2011 oznámily, že budou uplatňovat svá práva zúčastněných osob na řízení, 18.7.2011 založily plnou moc, 10.8.2011 jim byla zaslána žaloba, rozsudkem z 16.9.2011 (v právní moci 18.10.2011) bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2009 zrušeno, věc mu vrácena k dalšímu řízení a žalovanému uloženo zaplatit žalobkyni náklady řízení.

V rámci právního posouzení věci pak soud I. stupně zkoumal splnění podmínek pro uplatnění nároku na náhradu imateriální újmy a konstatoval, že žalobkyně se obrátila na žalovanou s žádostí o přiznání přiměřeného zadostiučinění ve výši 30.000,- Kč, a to z důvodu uvedeného v žalobě, žalovaná její žádosti o přiznání zadostiučinění v penězích nevyhověla. Dovedil, že žalobkyně tak splnila podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen též OdpŠk), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

Dále se pak soud zabýval právním posouzením samotného nároku. Nárok posoudil podle shora citovaného zákona a dovedil, že nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též

přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Délka řízení je ve smyslu judikatury nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Je upřednostňován globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení je tolerován za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou.

V dané věci začalo rozhodné období řízení vedeného u MS pod sp.zn. [REDAKCE] [REDAKCE] běžet dne 17.9.2009, tj. zahájením řízení, konec rozhodného období soud spatřuje v datu 18.10.2011, kdy nabylo právní moci konečné rozhodnutí. Celková doba řízení činila cca 2 roky a 1 měsíc. Soud uzavřel, že tato celková doba řízení již dle srovnání uvedených dat se nevyvíjí nijak dobám obvyklým a nijak nenavozuje pocit nepřiměřenosti. Řízení probíhalo na jednom stupni soudní soustavy, řízení nevykazovalo skutkovou složitost, když proběhlo dokazování jen správním spisem, nebylo nutno vydávat žádná procesní rozhodnutí, nicméně po stránce právní však nebyla věc zcela jednoduchá. Žalobkyně se na celkové délce řízení žádným způsobem nepodílela, žalovaná jen nepatrně, a to když musela být jednou urgována k vyjádření se k žalobě a zaslání správního spisu. Na význam řízení pro žalobkyni lze usuzovat jako na standardní, předmět řízení (správní soudnictví) nelze podřadit mezi řízení, jimž soud přikládá zvýšený význam a s tím spojenou nutnost zvláštní péče ze strany orgánů státu, když řízení se přímo netýkalo vlastnictví žalobkyně, nicméně se ale týkalo otázky přístupu k nemovitosti žalobkyně, lze tak individuální význam řízení pro žalobkyni hodnotit jako vyšší, než zcela standardní, kdy na vyšší význam řízení pro žalobkyni lze usoudit i z toho, že podala stížnosti na průtahy v řízení (žalovaná jejich podání nijak nesporovala), jinými slovy se žalobkyně snažila řízení urychlit tím, že proti průtahu (jakkoliv byl ojedinělý) nějakým způsobem brojila. V této souvislosti soud konstatoval, že využití dostupných prostředků způsobilých alespoň do jisté míry řízení urychlit, jako je na straně jedné stížnost na průtahy v řízení u příslušného předsedy soudu, či postup dle § 174a zákona o soudech a soudcích, nebo na straně druhé jakákoliv neformální urgence soudu, lze (myšleno obecně) klást stěžovateli k dobru (ve smyslu vyššího významu řízení pro stěžovatele), naopak jejich nevyužití nelze klást stěžovateli k tíži, neboť není jeho povinností proti průtahu v řízení brojit. Konečně pokud se jedná o postup soudu ve věci jakožto jedno z klíčových kritérií pro posouzení přiměřenosti doby řízení, především nutno konstatovat, že tento nebyl zatížen období nečinnosti, soudem byly úkony činěny střídavě v přiměřených lhůtách, procesní postup byl plynulý, vyjma období od 20.7.2010 do 15.6.2011, přičemž úkon soudu v uvedeném období spočívající v zaslání doplňujícího podání žalobkyně žalovanému soud nehodnotil jako úkon směřující ke skončení věci. Doba této zcela ojedinělé nečinnosti byť v trvání cca 11 měsíců ve srovnání s celkovou dobou řízení cca 2 let a 1 měsíc odpustitelná, tolerovatelná, je dobou, která sama o sobě nemohla způsobit nesprávný úřední postup spočívající v celkové nepřiměřené délce řízení, a to pohledem judikatury Soudu. Rovněž celková doba řízení 2 let a 1 měsíc není dlouhá natolik, aby bylo možno

uvažovat o tom, že by nějak zvlášť přesahovala časový rámec, ve kterém by mělo být soudem rozhodnuto. Soud dovodil, že v namítaném řízení nedošlo k porušení práva žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě, neboť délka řízení byla vzhledem k okolnostem případu zcela přiměřená. Nedošlo tak k nesprávnému úřednímu postupu. Žalobkyni tak nemajetková újma (jejíž vznik se předpokládá, porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové, morální újmy na straně žalobce/stěžovatele) nemohla vzniknout. Jelikož k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo, soud ani nezjišťoval zásah do osobnostní sféry žalobkyně, jinými slovy intenzitu nemajetkové újmy, která měla žalobkyni vzniknout, neboť by to nemohlo mít jakýkoliv vliv na rozhodnutí soudu. Soud dospěl k závěru, že požadavek žalobkyně na zaplacení přiměřeného zadostičinění v penězích není oprávněný, rovněž ani samotné konstatování porušení práva (kdy soud si je vědom toho, že sám k samotnému konstatování porušení práva bez současné finanční úhrady pokud dospěje k důvodnosti nároku nepřistupuje příliš často) není na místě, neboť k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo. Jelikož nebylo na místě za situace absence nesprávného úředního postupu finanční odškodnění přiznat (ani konstatovat porušení práva), nezabýval se soud již výší žalobou požadovaného přiměřeného zadostičinění. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, neboť žalované, jež měla ve věci plný úspěch, žádné náklady v řízení nevznikly.

Proti tomuto rozsudku se v zákonné lhůtě odvolala žalobkyně. Soudu vytkla, že odmítl uznat, že v namítaném řízení došlo k průtahům. Dovožovala, že šlo o jednoduchou věc, nebylo třeba užívat cizí právo, ustanovovat znalce, pátrat v archivech etc., neboť šlo jen o právní posouzení správného rozhodnutí. Podstatou sporu bylo umožnění přístupu do vlastního domu žalobkyně, tudíž řízení mělo pro ni značný význam. Odvolacímu soudu navrhla, aby rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobě zcela vyhoví.

Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a to podle ust. § 212, § 212a, odst. 1, 2, 3 a 5 o.s.ř. Přihlédl přitom k omezení odvolacích důvodů uvedeném v ust. § 205a, odst. 1 o.s.ř.. Poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací argumenty vyjádřené v odvolání nejsou schopny zvrátit správnost přezkoumávaného rozsudku. Odvolací řízení je řízením zásadně přezkumným a odvolací soud není nadán oprávněním hodnotit důkazy provedené soudem I. stupně jinak, aniž by je sám provedl, případně (v rozsahu omezeném ust. § 213, odst. 2 o.s.ř.) dokazování doplnil. Soud I. stupně provedl zcela postačující dokazování, provedené důkazy zhodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o.s.ř.) a učinil na jejich základě odpovídající skutkové závěry, od nichž nemá odvolací soud (bez provedení dokazování), důvod ani možnost se odchýlovat, přičemž výtky odvolatelky týkající se hodnocení důkazů a právních závěrů soudu I. stupně, neshledal odvolací soud opodstatněnými.

V projednávaném případě záviselo rozhodnutí na zásadním skutkovém závěru o tom, zda v namítaném řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] došlo k průtahům v řízení, v kladném případě zda zjištěné průtahy lze posuzovat jako nesprávný úřední postup státu a v kladném případě, zda žalobkyni vznikla v souvislosti s tím imateriální újma, kterou je nutno odškodnit v penězích a v jaké výši. Soud I. stupně k těmto skutečnostem provedl účastníky nabízené důkazy regulérním způsobem a přezkoumatelně je vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Jeho závěr o tom, že byť v řízení k určitým průtahům spočívajícím v nečinnosti soudu došlo, nelze to hodnotit jako nesprávný úřední postup, odpovídá zásadě volného hodnocení důkazů prováděného dle zásad logického myšlení, kdy soud hodnotí každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, dle svého vnitřního přesvědčení. Okolnost, že žalobkyně nabízí jinou verzi

hodnocení uvedené skutečnosti, tedy částečné nečinnosti soudu v řízení, nepostačuje ke zpochybnění správnosti napadeného rozsudku. Námitky žalobkyně, vyjádřené v odvolání, jsou jen polemikou se skutkovými a právními závěry prvostupňového soudu, kterou odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Skutková zjištění se opírají o provedené dokazování, jehož procesní korektnost není zpochybňována a opak neplyne ani z obsahu spisu. Do hodnocení důkazů, založeného na dostatečném důvodu soudem I. stupně, nemůže odvolací soud bez opakování, popřípadě doplnění dokazování zasahovat, a pro takový postup nemá odvolací soud přesvědčivé důvody, když provedené dokazování považuje za procesně bezchybné a pro posouzení věci postačující.

Jak vyložil opakovaně Nejvyšší soud ČR, kupř. v rozsudku ze dne 5. října 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009, a konstatoval to i ve zde souzené věci soud I. stupně, možnost žádat odškodnění nemotné (morální) újmy způsobené nesprávným úředním postupem byla do českého právního řádu zakotvena zák. č. 160/2006 Sb., který novelizoval s účinností od 27.4.2006 OdpŠk. Danou novelou byl do § 1 vložen nový odst. 3 stanovící, že stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu. Do § 13 odst. 1 OdpŠk byla pak přidána věta potvrzující dřívější judikaturou dovozovaný závěr ve vztahu k náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem, že se za nesprávný úřední postup považuje rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nově vložená věta v § 13 odst. 1 OdpŠk rovněž obsahuje poznámkou 8a odkaz na čl. 5 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Z důvodové zprávy k zákonu č. 160/2006 Sb. přitom vyplývá, že účel tohoto odkazu je dvojitý: jednak poukázat na to, že se hodnocení přiměřenosti délky řízení či rozhodování řídí kritérii, která ve své judikatuře dovodil mezinárodní soud Úmluvu aplikující, jednak upozornit na to, že v souladu s touto judikaturou na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy je rozhodující především celková délka řízení. Návrh směřuje k poskytování náhrady za nepřiměřené celkové délky řízení, nikoli primárně k odškodňování za jednotlivé průtahy v řízení. Zákonem č. 160/2006 Sb. pak do zákona č. 82/1998 Sb. přibyl rovněž nový § 31a, podle kterého bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2). V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného (odst. 3).

Z uvedeného je zřejmé, že § 31a OdpŠk v odst. 1 zakotvuje právo na přiměřené zadostiučinění v případě nemateriální újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a v odst. 2 stanoví způsob poskytování zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, a to buď ve formě konstatování porušení práva nebo ve formě finanční kompenzace, a uvádí obecná kritéria, od kterých se stanovení výše přiměřeného zadostiučinění odvíjí (závažnost vzniklé újmy a okolnosti jejího vzniku). V odst. 3 pak dané

ustanovení specifikuje demonstrativním způsobem kritéria, k nimž je třeba v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídnout při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Z důvodové zprávy k zák. č. 160/2006 Sb. přitom vyplývá, že jde o kritéria používaná Evropským soudem pro lidská práva v jeho judikatuře k určení, zda byla délka vnitrostátního soudního řízení přiměřená, a jeho judikatura proto může být užitečným vodítkem.

V rozsudku ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009, Nejvyšší soud vyjádřil právní názor, že nelze učinit obecný závěr o tom, že řízení trvající určitou dobu představuje porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk). Doba, po kterou řízení trvá, je totiž sama o sobě jen jedním z faktorů, které jsou pro závěr o přiměřenosti délky řízení určující. Teprve posouzení délky konkrétního řízení z hlediska kritérií uvedených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) OdpŠk umožňuje učinit závěr o tom, zda v konkrétní věci bylo či nebylo porušeno právo na její projednání v přiměřené lhůtě, tedy zda došlo k nesprávnému úřednímu postupu. Platí přitom, že *pouze příčiny prodloužení řízení spočívající na straně státu mohou vést k závěru o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě*. Uvedený právní názor představuje ustálenou rozhodovací praxi dovolacího soudu a není důvod se od něj odchylovat ani v této souzené věci.

V souzené věci není sporu o tom, že samotné řízení netrvalo nepřiměřeně dlouho. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že se jednalo o přezkum správního rozhodnutí, což obecně již z hlediska takového předmětu řízení nelze považovat za jednoduchou věc. Je zjevné, že soud si ponechal jistou dobu na zvažování dalšího postupu ve věci a promýšlení celého případu. Již z toho důvodu (tedy aby soudci nebylo znemožněno přemýšlet o právu, o věci v její jednotlivosti, zvažovat námítky a důkazní návrhy sporných stran etc., etc.) se v odborné literatuře stejně jako v judikatuře zcela konstantně hovoří o tom, že za přiměřenou dobu pro řízení na jednom stupni (samozřejmě závislá na jednotlivostech a právní složitosti každého případu) lze považovat dobu až tři let. Tuto dobu namítané řízení nikterak nepřekročilo. Odvolací soud se tedy zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvostupňového o tom, že v namítaném řízení se stát nedopustil nesprávného úředního postupu. Jelikož k deliktárnímu jednání státu nedošlo, nelze je ani odškodňovat. Z těchto důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil, a to včetně správného akcesoricky navazujícího výroku o nákladech řízení (§ 219 o.s.ř.).

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn skutečností, že neúspěšná žalobkyně nemá na jejich náhradu zákonný nárok, žalované v odvolacím řízení náklady nevznikly. Bylo rozhodnut podle ust. § 224 odst. 1 v návaznosti na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario.

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Praze dne 28. srpna 2013

JUDr. Helena Horáková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jan Hlavatý